

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

December.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

D E C E M B E R.

S. ELIGIUS EPISC. I. Decembris.

Quam altum ELIGIVS virtute suâ evoluturus in calum esset, aquila monstravit parturienti matri per somnum visâ. Puer aurifici instituendus traditus, artem eam non multo tempore ita perdidicit, ut nemo alius hâc tam gratus regi Clotario esset; tunc præcipuè ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantum facere jussus erat, geminas concinnaret. Interea tertiam sedem cælo aggressus parare, animum suum, hic demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis pœnitentiæ studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Cælites traheret. Etenim ex his unum aliquè, cum de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum in somnis inter preces traduceret, ipse vidit, rataque preces suas apud DEVM esse intellexit: mox caput rore tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jam minimè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Jam quidquid arte suâ corradebat ELIGIVS, id omne non jam ELIGII, sed pauperum & captivorum lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliò Regum benevolentiam utebatur: à quibus, cum jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cum eo in munere Apostolus Flandriæ dici meruisset, cœnobîa plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. *Ex Lippelao.*

Novembris

Novèris licet omnia mysteria, novèris alta terra, alta cali, profunda maris; si te nescieris, eris similis adificanti sine fundamento, ruinam non structuram faciens. quidquid extruxeris extra te, erit instar congesti pulveris ventis obnoxium. Non ergo sapiens, qui sibi non est. S. Bern. l. 2. de Confid.

S. PHILARETUS C. 1. Decembris.

PAphlagonia PHILARETVM genuit rusticæ sortis hominem, sed qui sementem egregiè facere novit. Cum enim optimos agros non malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua non priùs abstinuit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cum Irene Imp. filio Constantino sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum, eademque PHILARETI neptis, placuit. Igitur Maria ad regium thalamum, PHILARETVS ad summos honores, Consulatum evocatur. Hic verò noster ab aratro Consul in id potissimum incubuit, ut pauperum necessitati consuleret. Nimirum vidisses proletarios, & uno capite priùs census censum jam Consulibus numerare. Jam pontem Consulibus Curiam dixisses, pontisque incolas conscriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salutè consultabatur. Porro PHILARETVS supremum ægrotans, cum agnati sanguinis omnes convocasset, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto (*estote misericordes*) obsignavit. *Ex Menais.*

Transferamus, obsecro, qua in hâc alienâ regione

habemus : etenim licet multum inter se distent , facilis tamen est transvectio per manus pauperum : eorum enim manus in caelestia promptuaria sibi data reponunt.
S. Chryf. in cap. 32. Gen.

S. FRANCISCUS XAV. SOC. JESU.

2. Decembris.

FRANCISCVM XAVERIVM damus, virum, cujus animo alter etiam orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundū DEVS deinde tot deliciis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, diducto à pectore vestimento, coactus sit: *Satis est, Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est. Et quid aliud vigilans postea egit, cum ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quàm animos fuscis sacrâ undâ solus lavit, & cæli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè diffitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti. Omnibus omnia factus, in convivis etiam atque ludis animorum lucrum quæsit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu
ad

3. Dec. VITÆ SANCTORVM. 589
ad cælum animam appulit. *Ex vitâ.*

Quid nobis in extremo spiritu futurum est, cum debilitatis corporis animique viribus, graviore quam unquam tentatione vexabimur, nisi per otium prius spem totam in Deo reponere, atque ad eum tempestivè confugere didicerimus? Ex Epist. S. Franc. Xaverii ad socios Goanos.

S. LUCIUS REX M. 3. Decembris.

IGnosce iterum Anglia, quantum, heu! quantum mutata ab illâ es, cum præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxta mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puer jam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quòd nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Ubi verò primùm transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quàm mox statuit etiam coronâ suam Christo submittere. Igitur sanæ fidei Doctores Româ ab Eleutherio Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hîc operæ suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimâ familiâ adductâ. Sed & merces sua LVCIO constitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præceptq; actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solùm Augustâ Coloniam, etiam alteram Reginoburgum adiit, neque prius quàm Christum per omnem Vindeliciam Noricumque circumferret, morte beatâ Curia quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ

nationes, & si modò vis, vicem rependimus, nostròsq; tibi Doctores ecce submittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

Pretiosior mens ejus est, qua aurum despicit, quàm qua aurum requirit: majores planè sunt divitiæ, non habere aurum, sed aurum habentibus eminere. Qui enim propriis abundat bonis, sæculi thesauros non requirit. S. Maxim. de SS. Taurin.

S. THEODULUS C. 3. Decembris.

Ascenderat in id fastigium honorum THEODVLVS, ut aula illum Theodosiana Præfectum salutaret. Verùm his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulæ technas & insidias probè perspectas haberet, ludos facere hanc vicissim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum millia quinque supra quinquaginta) liberali sparsione in miseros abjecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, cœpitque cum Calitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorû pane, deinceps vesci. Post annos sic traductos xxx. cupido subiit scire eccuinam ex DEI amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cælo, Cornelio Mimo æquandum. Ruborè expressit hoc THEODVLO. Adiit tamè virum, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nunc cum in mentem ultima illa nec ficta mundi scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque adeò, ut pudori nescio cujus matronæ, unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse, & corrogatum inde quadringen-

dringentorum aureorum assēm alienæ miseræ donasse. Laudavit tam bene clausam à Mīmo fabulam THEODVLVS, & lætus iterum conscendit columnam suam, paulò post ex hâc in vicinum cælum transcendit. *Ex Mensis.*

Initium omnis peccati & causa totius perditionis superbia: propterea quisquis es, qui salutem tuam operari studes, adversus hanc signum crucis super caput tuum habere memento, ut non eleveris in superbiam, ut non exaltetur cor tuum. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S. GALGANUS C. 3. Decembris.

Voluptatibus primò GALGANVS militavit, tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertio dormientem monuit, è veterno ut surgeret, & cum somno vitia excuteret. At ut porrò malè dormiret, mater & amici thalamū obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cum visum iret, equiti suo frenū equus iniecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, disertè tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minus progrediretur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cum equus non posset, neq; homo jam voluit, sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est, cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpius, & sæpius orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cum proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantē mater & sponsa oppresserunt. Constitit tamen sibi, & tunc etiã victor matrē Deo se dedere, sponsam

sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cum Romam profectus fuisset, qui casam Divi exusserunt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cum fieret, Romæ GALGANVS narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à DEO vocatus est: *Satis est quod laborasti; metes nunc quod seminasti.* Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta feminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

Laqueus est mundus, qui voluptatibus & opibus, velut escis, objectis, allicit atque capit incautos, & secum trahit in nassam interitûs. Vnde vix possibile videtur, ut, qui mundi legibus vivit, immaculatus hinc emigret. Hugo Philonius de Scient. bene mor.

S. ANNO EPISC. 4. Decembris.

ANONEM à puero pater suis, hoc est militariis, studiis imbuat. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione, transivit. Jam Musæ commendarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox infulâ Coloniensi donavit. Hâc ornatus ad concionem numquam sine lacrimis auditus est; quod suis ille signum veluti omnium singulis daret. Divitiis cum afflueret, sæpè tamen nec obulum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum, & mater pupillorum. Ædes xenodochii unas, monasteriorum condidit & amplissimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator infulam nulli, neque adeò, a quo eam acceperat, Cæsari submittebat, juris quàm vitæ appetentior. Sed

Sed nec urbe pulsus à civibus suis animū despondit. Quòd tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu, cum inter Divorum Episcoporum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cetera candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unâ cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cum se MARIÆ unicè ac sapiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Ex Surio.*

Tamdiu quisque peccata sua ignorat, quamdiu curiosè aliena considerat: qui semetipsum aspicit, non querit in quo alios frequenter reprehendat, sed in semetipso, quod lugeat. S. Bern. l. de Inter. domo.

S. BARBARA V. & M. 4. Decembris.

Nullius tam à vitâ nomen abluit, quàm BARBARÆ. Dioscorum habuit parentē Deorum mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si unquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidius animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Interea cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed finum, quo parens expulerat, mons præbuit disclusus. Et lubens thesaurum hic occultasset, nî, qui miraculum viderat, innocentem oviculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterum affligi, quin ubera etiam castissimæ abscindi, non facturum, si bibisset ubera.

ubera. Hinc novus filia suæ leno per urbem ludibrio circumduci sustinet unâ verecundiâ tectam. Demum è tyranno carnifex suâ manu non barbaram filiam barbarissimus parens demetit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA illis è cælo opitulatur, qui, ne sine sacro epulo diem ultimum obeant, orant. Testis ejus rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate JESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia. *Ex Baron.*

Si quando senseris te ad aliquod cieri peccatum, in mentem revoca nulli mortalium tolerabile Christi judicium, omnium durissimam pœnam, confusionem sempiternam: hoc timore, quasi freno animam tuam, ad vitiosam concupiscentiam proclivem cohibe. Ex Basil. in psal. 33.

S. SABAS ABBAS. 5. Decembris.

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cum ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sævientis fornacis flammam scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum, qui fallaci animo accesserat, terræ hiatus devovisse: templum, cælo monstrante, in rupe alicubi reperisse: in genium malum ab ipso Christo armatus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Jam leonem, qui medicam SABÆ manum expertus erat, ajunt asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad agaso luxurie fœdâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum. *Ipsum*

Ipsū SABAM, cū ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Justinianum itidem Imperatorem palàm coronam cælo vidisse descendere, & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cælum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrum comitatus. *Ex Metaphr.*

Verè dives est, qui in conspectu Dei potest dives videri, in cuius conspectu terra exigua, mundus ipse angustus est. Solum illum Deus divitem novit, qui sit dives aternitate, qui non opum sed virtutum fructus recondat. S. Ambr. l. 3. ep. 1.

S. NICOLAUS EP. 6. Decembris.

MOres cum lacte ab infantiâ imbibi NICOLAUS probat, qui cū à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantum, maternum lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosanctam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolam mercaretur, usus; uti tum fecit, cum tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem trinīs noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cū pietatis causâ terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Post ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vincula

cula tulit. Pro salute suorum sollicitus, etiam cum longissimè abesset, adfuit tamen. Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus iussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentū, quod haberet, in urbem suam, quam fames vexabat, conveheret. Aliàs vocatus à navigantibus, sæpius opem tulisse visus est. Quid? quòd animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoratur circa annum ccc. xxvi. cum moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursum, si rectam viam insistamus. *Ex Iustinia. & Brev. Rom.*

Post memoriam Virginis singularis tam dulcis pietas, vel pia dulcedo in cordibus fidelium obversatur, ut in die tribulationis nomen NICOLAI teneatur in ore, requiescat in corde. Si pulsamur incommodis, statim S. Confessoris nomen profilit in os nostrum, NICOLAUS ingeminatur. S. Bern. serm. de S. Nic.

S. PAULUS CONF. 7. Decembris.

PAVLVM parentes dixere, addidit deinde virtus *Obsequentis* cognomen, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit? Nam illud quantum obedientiæ sive exemplum sive præmium fuit, cum picem in aheno bullientem à flammâ, jam jamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cum alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent; perstitit tamen ille in statione suâ, suopte judicio terræ purgamentum & canis pigel-

pigellus, cælo intereâ omnia alia de ipso sentiente. Cùm enim socii scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abrepti animo in felicissimos priini parentis hortos, PAVLVM illic invenerunt, qui munera (fructus miros) in singulos dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero manè ad montem è cœnobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad hujus pedem cùm annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cælum est. *Ex Menæis.*

Felix, quem in omni confabulatione duplex timor sollicitat, primùm quidem divina Majestatis, in cujus manus incidere prorsus horrendum; dehinc fraternæ infirmitatis, cui nihilominus perfacile est offendiculum ponere. S. Bern. serm. de tripl. custod.

S. ASELLA VIRGO. 7. Decembris.

FELIX ASELLÆ pater, cui Superi filiam, prius quàm nasceretur, lympidâ crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in parentis domo cellam angustam, lectum terram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) è collo pendulum gestabat, clam vendidit, emitque qualem à matre exorare numquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hâc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc lacrimis

lacrimis poscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo intereà nisi ad templa, numquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit intereà corpusculo etsi tam malè habito suus nihilominus vigor & integra semper valetudo, ut videres non tam asperitatem vitæ, quàm delicias obesse. Obiit anno partæ salutis cccc.l. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatore[m] quem nunc? *Ex D. Hier.*

Beati qui in Domino vigilant cum sobrietate & castitate: protegentur enim ab eo in judicii die, & ut sponsi comites atque amici cum gaudio & lætitiâ eum sequentur & aspicient. S. Ephrem in Beatitud.

S. AMBROSIUS EP. 7. Decembris.

AMBROSII infantis osculum apes ajunt insecuisse, verissimos ejus eloquentiæ vates. Deprompsit sanè, cum libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescavit, ut qui à Manichæis venenû hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & inviderunt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Justina, latrones, magi que, plurimum dæmon malus fecit; sed incassum omnes. Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob cædem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedè permisit inferre, illud

illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, Securus es errantem, sequere pœnitentem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacere, numquam ita extollendum, nisi ita demisset sese. Porrò AMBROSIVS obsessos ab orco liberati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cœlesti voce excitus Honoratus Epif. sacro pane refecit, morienti verò blandum arridere Christus visus est, arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. *Ex Paulino.*

Cum diluculo surgimus, debemus, priusquam procedamus ex cubiculo, gratias agere Salvatori, & ante omnes actus seculi, actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodivit. Ut enim ego securus dormiam, ille vigilat. S. Ambr. serm. 43.

CONCEPTIO B. M. V. 8. Decembris.

Speculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. V Vilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab hoc Helsingus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, fortè per eos dies gravi tempestate jactatur. Nullâ aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hâc è cælo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptæ diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur. Subsedit mare, enatat & vota Helsingus Sospitatrici exsolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit : amplissimis

600 VITÆ SANCTORVM. 8. Dec.
mis deinde Indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont.
Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos lu-
culento miraculo Numen probavit. Etenim Ni-
colaum Pratensem memorant, ad icona immac-
ulatæ VIRGINIS rosam cum his precibus depo-
fuisse, vellet juberet, si gratum ei esset, octo dies
memoriam Conceptionis suæ agi, numquam eo
anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, & cum
rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas
flore, quam ipsa ædium limina in Hispaniâ his
verbis loquuntur: *Benedictum sit S. mysterium im-
maculatæ Conceptionis MARIÆ.* Quid? quòd aliter
sentientes Doctores rectius nuper ab Hispanis
infantibus erudiri vidimus. Se certè accuset, qui
maculam hodie videt; suam dicat. Non habet
purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron.
& Spinello.*

*Opem intercessionis MARIÆ poscamus singuli, posca-
mus omnes: oremus ut sit protectrix in prosperis, submo-
veat noxia, suggerat profutura, admittat preces suppli-
cantium intra sacraria divinitatis, nobisq; impetret
consortium suæ beatitudinis. S. Hildephon. serm. 6.
de Assumpt. B. M. V.*

S. SYRUS EPISC. 9. Decembris.

SACRA nostra SYRVS à D. Hermagorâ est edo-
ctus, ipse Papienses docuit, multum eâ in re
S. Juventii operâ usus, quem socium expeditionis
Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS
noster medius Martyres inter triumphare est vi-
sus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti
fidem haberent incolæ, testem è tumulo mor-
tuum excivit, & cum primùm Papiam est ingres-
sus, senis civibus gravissimè decumbentibus salu-
tem

tem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisque ejusmodi inducti facile Christianis accesserunt; tunc præsertim, cum novo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illicò ad ergastula sua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admirationem parere poterat; nobis justissimum metum potest, si impiati sacramensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accumbere, divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendeat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hic Christiani? porrò mensam cum Judæo impuri acceditis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

Si qui regiam purpuram coinquinant, haud secùs quàm qui eam scindunt, puniuntur; quid mirum si qui immundâ conscientia Christi corpus accipiunt, idem supplicium subeant, quod qui eum clavis cruci affixerunt? S. Chrysoft. hom. 45. in Joan.

S. MENNAS MART. 10. Decembris.

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, reverà Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica umquam melius illic stetit, quàm cum Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs rescivit Maximinus, qui rem

C c

Deorum

Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantiâ deiecit: ut qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post erutos oculos linguamque vel à viâ virtutis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quincum sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palàm se Martyri junxissent, associare etiam se Hermogenes non dubitavit, pulchrâ metamorphosi ex tyranno Episcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & se ulturus, Hermogeni manus pedesque auferri cremarique, ipsum ventre discisso aquis mergi; MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede saxum suspendi iussit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc uterque, sed & postridie Maximinum iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque tum-bâ ferreâ condita & in mare abjecta nauæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antistite tumulanda. Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

Si tantâ curâ agitur, ut aliquanto plus vivatur, quomodo agendum est, ut semper vivatur? Et si prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ne perdant paucos dies, quàm stulti sunt qui sic vivunt, ut perdant æternum diem? S. Aug. serm. 64. de verb. Dom.

S. EULALIA V. & M. 10. Decembris.

E Merita Lusitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EULALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cum vix duodecimum ageret, sæviretque in Christianos impietas, vigilem licet paren-

parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comitatum in jus ultrò ambulavit. Ibi sic rea ipsum iudicem accusare ausa est, & ejus in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid? quòd, cum hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transfiret, quò dicta illa despueret, in vultum tyranni expuit; Deosque & thus Deorum, cumque his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese: demum cum faces ardentes admoverentur, flammam ore patulo excepit, Deoque cum animâ lætabunda transmisit. Et verò ecce testes castissimi & animi & corpuseculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumultus manibus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cum candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

Nihil est in omnium virtutum dignitate præstantius, quàm pietas misericordiæ, & puritas castitatis. His nos præsidis specialiter instruamus, ut tamquam duabus alis elevati de terrenis mereamur esse cælestes. S. Leo serm. 4. de Pass.

S. DANIEL STYLITA. II. Decembris.

CÆLO vicinus incola DANIEL est, qui annos CXXIX. columnam habitavit, indeque tempestates, & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior, clientes sibi que obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio beavit, & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At

Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Jam & in dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cum libuit, proseripfit, fuitq; cum mulier, quæ Divi innocentiam infami rumore aspererat, à vindice genio obsessa, non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Ceterum cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies, quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL, & ipse fugadus erat. Obiit verò anno cccc. lxxxix. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumultando reges laborarunt. Animus fecit, quod in vitâ jam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaphr.*

Nemo sibi vivat, sed ei, qui pro se mortuus est. Cui enim justius vivam, quàm ei, qui si non moreretur, ego non viverem? cui commodius, quàm promittenti vitam æternam? cui magis ex necessitate, quàm flammam perpetuas minitanti? S. Bern. ep. 143.

B. JUVENIS ÆGYPTIUS ANONYMUS.

II. Decembris.

VT exciderit antiquitati nomen adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse, si minùs peccasset. Etenim Amirani Saracenorum regis favorem ut aucuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum acci-
naci

naci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pii, & pœnitebat hostem Deo & cruci genuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unū poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, scelusque non suum suis lacrimis plecebant. Et profectò plus lacrimis parentum filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim hæ denuò bonam mentem. Rediit prodigus, & pulchrum parentum consilium secutus, signa, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundâ sustulit, & intrepidus palàm iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpius intercalaris illa Ecclesiæ vox *Kyrie eleison* interpellabat. Illum ergo cum neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce possent, naviculæ Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cæli, caput abscissum urbis portum petiit, redemptumque à Christianis centum aureis, & argento inclusum diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi Athletam agnosceres. *Ex Menais.*

Crucem Domini semper in mente, in ore, ut signo, tenete. Crux Domini armatura vestra contra satanam, galea custodiens caput, lorica protegens pectus, clypeus tela maligni repellens, gladius iniquitatem sibi propinquare non sinens. Martial. epist. ad Burdeg.

S. SPIRIDION EP. 12. Decembris.

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes pascere sollicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurum fertur, quò egenti esset, unde frumentū coëmeret. Alio item tempore cum

avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset; SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonam spondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluvio auctum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minùs beneficus quàm comis fuit. Nempe cum gregem hi direpturi advenissent, & arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus, & viæ comitem abeuntibus ultrò ambulare arietē jussit. Porro filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cum hæc gaudio emortua esset. Ultimùm cum in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quam illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hîc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

Totum quod es, illi debes, à quo totum habes; illi præcipuè Domino, qui & te fecit, & benefecit tibi. Huic totis medullis, totis viribus serviendum: ne fortè indignationis oculo te respiciat & despiciat, & conterat in æternum. S. Bern. de Quadrupl. debito.

S. LUCIA V. & M. 13. Decembris.

SI virgo è cælo fidus lucet, LUCIAM esse credidero virginitatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ
preca-

precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIAE mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit, sed facit heredes. Id enim verò non ferendum ratus LVCIAE sponsus, queritur apud iudicem, & sponsæ dotem sibi clamat deberi; hinc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur amori ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculâ, nequeunt funes & plura bouum juga de loco, minus de proposito casto dimovere. Ergo sarmenta congeruntur, rogos accenditur. Sed lucet pulchrius ignibus suis LVCIA. Gladio trajicitur; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatoribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem vaticinatur. Denique dum iudex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, cælo fidus, ut dixi, inferitur. Sed & tibi illuc adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si virgo es. Fuiisti? Ah! stellam cælo credas decidisse. *Ex Surio.*

Deus semper pater est; amavit nos fœdos, ut ex fœdis faceret pulchros. Erimus pulchri eum amando, qui pulcher est. Quantum in te crescit amor, tantum crescit pulchritudo; quia ipsa charitas anima est pulchritudo.
S. Aug. Tract. 9. in Epist. S. Joan.

S. JODOCUS CONF. 13. Decembris.

NOVAM litem audite Mariani, quam JODOCVS Angliæ regis filius germano fratri de regno movit, non uter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes

dominos suos, sed domini opes suas, & quam aliis invitis mors aufert coronam, ultrò ab his abjiciebatur. Denique rex sibi videbatur, non qui regnum coactus adiit germanus, sed JODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperavit, sed & feris non multò pòst, quas obsequentes illi cælum voluit esse. Illud perjucundum accidit, cùm fami placandæ ultimum subsidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à JODOCO sectum CHRISTVS alium identidem atque alium pauperem præferens unus omnes piissimâ fraude asportavit. Negabant id rectè factum esse discipuli. Sed rectius illos edocuit magister, cùm pro IV. è pane frustulis, secundo flumine descendere submissas à cælo totidem naviculas frumentarias ostendit. Demum sacris operanti manus è cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna despexisset, cælestia promisit. Hæc demum placuere JODOCO, potitusque his est anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulto integer, virtute in JODOCO faciente, quod in viris principibus aliis balsama faciunt. *Ex Flor. Abb.*

Amemus vitam æternam, & ex eo noverimus, quantum pro illâ laborare debeamus, cùm videmus homines amatores præsentis vitæ sic pro illâ laborare, ut, cùm venerit metus mortis, quidquid possunt, faciant, non ut auferant, sed ut differant mortem.
S. August. serm. 64. de verb. Dom.

SS. NICASIVS EP. & EUTROPIA V. MM.
14 Decembris.

Quid ni animos etiam tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrū vides?
Hic

Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis ejusdem germanæ EUTROPIÆ est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallias dux barbarus, jamque Rhemenlibus etiam malum minabatur, cum cives ad asylon suum NICASIVM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternam ut redimerent, suasit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusque ducem, non abnuere, quin mortis etiam esset. Ita latus EUTROPIA stipante obviam hosti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum versum Davidis canere incipit, caput gladio amittit, carmen tamen etiam mortuus absolvit. Satis spectatum esse soror putavit. Quare cum formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos carnificis involat, mortemque invitam in se armat. Interea contra barbaros cælum movit, cujus copiarum visæ, simul iratarum è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas sidera voluerunt, dum terram tegerentur, splendore olim his ipsis certatura. *Ex Surio.*

Carnem afflixisse, libidinem superasse, avaritia restitisse; de mundo triumphasse, pars magna martyrii est. Ergo si tormenta Martyrum perferre non possumus, vel contra malas concupiscentias repugnemus. S. Aug. serm. 4. de Mart.

S. DACHATIUS M. 15. Decembris.

DACHATIVS Palæstinus sex fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter
 C c s omnes

omnes primus meritò laudatur. Nam cùm pater exigui lucelli spe, quam rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum DACHATIUS, rectè sic à parente degener. Post ubi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater optetiit, DEI ductu & matris optimæ, Jerosolymas abiit, tinctusque Christianis undis in D. Sabæ cœnobio, ingentibus, quæ postea edidit, præliis egregius sui victor prælusit. Tum denique & cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, & cùm matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Unum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATII nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunal misit. Sed neque fratris perfidia, neq; carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIUS. Victor igitur caput gladio submisit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menais.*

Nihil est quod anima possit equiparari, ne universus quidem mundus. Itaque si immensas pecunias pauperibus eroges, plus tamen effeceris, si unam converteris animam. S. Joan. Chrysoft. super Psal. 48.

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA.

15. Decembris.

HUJUS quoque nomen nescimus. credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem serviisse; ceterum præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hæc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse.

piſſe. Res ſic geſta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo afflictũ precibus ad DEVM ſuis valetudini reſtituerat, cum ejus facti rumor ad aures reginæ gentis perlatus eſt, tunc itidem graviter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cum in ſpem valetudinis & ipſa veniſſet, deportari ſervulorum manibus ad Divam noſtram voluit. Ibi in lectulo ſervili collocata ſanitatẽ exemplò & vires recepit, quas fruſtra in regiis ſtragulis ſuſpiraverat. Ut verò grata Numini foret, autor eſſe conjugì regi cœpit, ut Chriſto ſe dederet, cui morbi & mors ipſa jam parèrent. Ille moris moras necebat, dum inter venandum iratos & cælos, & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Chriſti præſentẽ ipſe etiam ſenſit. Tum verò templum Deo poſuit, in quo Diva hæc columnam, cum viribus nullis poſſet, precibus erexit, ſuſpenſamque in aère tam diu ſervavit, dum ſpectantibus omnibus ſuoſte motu in locum ſuum deſidèret. Atque in hoc templo primas Chriſto Iberi aras, pectora ſua devoverunt. Gere caſtum cor, & templum Salomonæo præſtantius erexiſti. *Ex Socrate & Theodor.*

Quemadmodum febricitantes appetitum & robur amittunt: ſic qui principum aulas frequentant, mentem & bonos mores perdere ſolent, niſi frequenter animo repetant hoc dictum, NOSCE TEIPſVM. Anton. Monach. ſerm. 59. ſententiarum.

SSS. ANANIAS, AZARIAS, MISÆL.
16. Decembris.

A Page vetus Roma cum foculo ſuo Scævola matrem tuam ! In fornacem hanc oculos mitte, & ſuperari à pueris Hebræis viros tuos ſpecta. Tres

erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis, interque epheros regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & senẽ in pueris sapientiam amabat; at DEVS amplius quid, virginem animum & à regiæ mensæ deliciis abstinentem. Ita de adolescentum amore rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid nî hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facile erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis ætas delirat. Uni ex omnibus hi pueri sapuerunt, disertis verbis dictitantes regem se, ut par est, veneraturos, ceterum DEVM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax validè flammans. In hanc abjiciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis, & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potius in hostes facto longè plurimos corripuit, & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammam beato rore temperabat, lenique aurâ demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Jamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculique toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

Habentes cor ardens in viâ Domini, & inter ignes sæculi divino igne muniti, sicut illi in camino pueri inter sibilantes impetu flammam vorabimur, & hymnum Domino inter incendia refrigerantia, Dei filio concinente, cantabimus. S. Paulin. ep. 29.

S. LAZARUS CONF. 17. Decembris.

Ille LAZARUS est, quo fratre germano nobiles
 & sorores Martha & Magdalis gaudebant, Chri-
 sto dilectus, & ab hoc amici etiam nomine do-
 natus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas
 Deo & gemitus potuit excutere, eoque adigere
 amantem, ut contra ferreas mortis leges sepul-
 tum jam & tabescentem vitæ, &, quod caput est,
 amicitia suæ redderet; quæ unica puto causa fuit,
 cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARUS.
 Ceterum sic vivus invidia tantum non emori Ju-
 dæos fecit, nimis contra improbos magnus cer-
 tusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis
 insidias struxerunt, stultissimo consilio, cum fatis
 jura dicere Christum viderent notum jam nuper
 LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apo-
 stolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere
 odia in LAZARVM nobilemque familiam. Itaque
 cum Maximino (è scholâ Christi & LXXII. disci-
 pulis fuit) Marthaque & Magdalenâ sororibus,
 virgine item Marcellâ, exul in navim compingi-
 tur, velis remisque sed non cælesti etiam aurâ
 destitutam. Nam LAZARVM sociosque in Gallias
 tulit, & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo &
 hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo cre-
 diderunt. Tum demum amoribus suis in silvis
 Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus,
 LAZARUS civibus Antistites præfuerunt. Du-
 bium ergo est LAZARUS ne invenerit illic por-
 tum, an ostenderit Gallis? certè absque LAZARO
 fuisset, naufragium in portu Massilienses fecis-
 sent. *Ex histor. Euang. & Brev. Rom.*

Iusti mors ut presentis est exitus vita, ita introitus

614 VITÆ SANCTORVM. 18. Dec.
*melioris. Bona mors, si peccato moriaris, ut iustitia vi-
vas. Hæc mors necesse est ut præcurrat, ut sequatur illa
secura. Dum vivis in carne, morere mundo, ut post
mortem carnis Deo vivere incipias. S. Bern. ep. 105.*

S. MODESTUS EPISC. 18. Decembris.

Nobiliores nemo MODESTO habuit cunas.
Rogas quales? carceres fuere, in quos ad
captivum patrem vix natum mater asportavit,
docuitque à teneris Martyrē esse. Quinto à partu
mense inter preces uterque parens inibi animam
Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vin-
cula post se relinquens. At hanc invidens Maxi-
mianus Imp. educendum viro Senatorii ordinis
tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cum pri-
mum MODESTVS per ætatem intelligere cunabu-
la sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à pa-
rentum vestigiis deflexisse: & degenerem tam
diu se putavit, quousque fugà Athenas delatus
Christianis se junxit. Hic dum sacro lustratur
fonte, radiantem ignibus columnam in caput
pueri descendere Episcopus vidit. Cum deinde è
cive genium malum, è sorore verò heri sui mor-
bum depulisset, heredem hic MODESTVM cum
ceteris liberis suis scripsit. At isti, quò potius ac-
cederet aliquid ad hereditatem, quam decederet,
Ægyptio homini & à sacris nostris alieno ado-
lescentem vendiderunt. Septem annos cum ser-
visset, è servitute Deorum tandem etiam domi-
num eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi de-
mum ad Patriarchatus dignitatem evectus, cum
veneno infectum fontem purgasset, fontisque in-
colam serpentem neci, cacodæmonem sub cane
latrantem fugæ dedisset, hospitioque, qui in ser-
vitutem

vitutem illum dederant , coheredes illos suos peramanter excepisset , dignam natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste, tunc columnam suam. Imò non amisit; transtulit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menais.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod gloriosius est, de seipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurientem ? S. Bern. serm. i. de Omn. SS.

S. MEGENGAUDIUS C. 19. Decembris.

Illa demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldiæ Comes, idemque fortissimus militum dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cum primis charus. E conjuge Gerbirge Zutphaniensi item Comite cum filias iv. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas ? scilicet lacrimas vel armato Marti exprimendas, & dignos patre gemitus ? viduos matris capillos, & lacerum planctu pectus ? omnia alia audies. In funere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Utique mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet: satis oppidò jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimenta, opes, hoc est, in cænobio, cui Adelhaidem filiam præfecit, deponere ; ipse quoque animo à mundo abesse, cum non posset corpore ; castitatem deinceps cum conjuge colere ; lectioni sacram literarum se dedere ; denique in oculis nihil præter

præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filia primò visus est illa verba Vatis blandissimè effari, *Ecce moritur justus, & nemo recogitat*; tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntiansque MEGENGORIS nomen in MEGENGAVDII sibi mutatum esse. *Ex vitâ S. Adelhaidis & Molano.*

Christi humilitas nulli aspernanda divitum, nulli est erubescenda nobilium. Nec enim in tantum provehi potest quælibet felicitas humana fastigium, ut æstimet sibi pudendum, quod Deus in formâ servi non est arbitratus indignum. S. Leo serm. 1. de Resurr.

SS. AMMON ET SOC. MM.

20. Decembris.

Sub annum partæ salutis ccliii. Alexandriae eodem tempore in Christianos sævitum est, & in latrunculos animadversum; simili in longè dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesii. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgavit. Sed dum à latrocinii suspitione absolvitur, ut Christianus accusatur. Hic nihil negare jam Genesius, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus, pejusque his ipsis habitus igne crematus est. Hoc verò supplicii genere territus alius quispiam è Christianis, cum nutare non dubiis signis ad tribunal impium videretur, ecce AMMON, ZENO & PTOLEMÆVS (fortissimi milites) per medium agmen penetrare, & cum verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrimis & gemitibus clamare, jam toto corpore supplicare, ne indignum

gnum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cum oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati, in medium omnes prodierunt, & Christum jam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem raperunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quòd cæli civem, hoc est Martyrem, servassent. *Ex epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

Quo, queso, dignum te judicabis, qui factus ad imaginem factoris tanta in te majestatis non defendis dignitatem? & tu homo, cum in honore esses, honorem tuum non intelligens, comparavis jumentis insipientibus, dum nil spirituale aut æternum elaboras? S. Bern. epist. 104.

S. THOMAS AP. 21. Decembris.

DIVUS THOMAS est, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cum ingenti mole arborem, & quam multi & homines & elephantis movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria x. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cum mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem prælucere, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper subceptas Hispanorum navigationes vidimus. Ceterum fuit è sacrificulis tum temporis, qui suâ manu filium mactavit, scelusque THOMÆ affinxit. Hic alium nullum pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat?
Absolvit

Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantē ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatores, qui, ut signa defenderet, cecidit ante signa. *Ex Maffeo & Osorio.*

Sicut Thoma, ita etiam inimicis suis demonstraturus est Christus vulnera, ut convincens eos veritas dicat, Videtis vulnera, qua inflixistis; agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. S. Aug. de Symbol.

S. ANASTASIA MART. 22. Decembris.

ANASTASIA è Romano & patricio sanguine patrem in fide agnovit S. Chryfogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christianâ religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Interea tamen mater pro Christo vincitorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cum conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, ANASTASIAM exercuit. Publio Ulpianus in impietate successit, sed quòd vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ ejectus, Publium ad orcum quoque subsecutus est. Sub hæc cum bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodora nuper è flammis

flammis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exurit; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes dixisses. Et ibant, sed Agni; ituri porrò, quocumque hic iverit. quid? quod vestigia sua, quò nos etiam sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

Contra mortifera blandimenta luctemur, scientes in eo quotidiana martyria Christianis deesse non posse. Si enim castitas & veritas & justitia Christus est; sic & ille, qui eis insidiatur, persecutor est; & qui ea in aliis defendere, & in seipso custodire voluerit, Martyr est.
S. August. serm. 250. de Temp.

S. VICTORIA V. & M. 23. Decembris.

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm ut ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Ajebat itaq; nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adiisse & miraculo probasse; ipsum adeò despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic cresceret, DEVS imperasset? Contra pugnat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cum juvenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm cælo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, vivere morique virginem voluisse, sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse.
Neque

Neque verò se nuptias respicere, modò sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeò se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic unicè virginitatem placere, Eois lapillis omnibus chariorem. Itaque in hunc amores suos se transtulisse. Quòd si invideret VICTORIA, paratam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo eum sibi devinciret, misso homine, dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Jamq; unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum! dedit hanc sanguis pro sponso fusus. *Ex Adone & Adelmo.*

Amor rerum terrenarum viscum est spiritualium pennarum. Ecce concupisti, hæstisti. Quis dabit tibi pennas ut columba? quando volabis? ubi verè requiescas, quando hic, ubi malè hæstisti, perversè requiescere voluisti? S. August. serm. 33. de verb. Dom.

S. NICOLAUS MILES. 24. Decembris.

HAnc militum ego periculosissimam pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est, quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cum in Bulgaros movit Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquàm bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAUS repulit verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAVM in campum producit; videt stantes utrimq;

utrimq; acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis, pede pedem hædere. Interea aspicit ex cælestibus ducibus unum, qui decussatis in crucem pedibus, aleam belli regebat, & victoriam ex suo arbitrio dispensabat. Nam cum sinistrum pedem dexter premebat, Romani; cum sinister dextro incumberebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæforum corpora locum vacuum videt, auditq; fatalem eum sibi & commilitonibus suis futurum fuisse, si Veneri heri palmam cessisset. Somnii veritatē cum sole dies ostendit, & strages Romanorum, quibus vincentibus primò, Bulgari ultimò victoriā extorserunt. Tum enim verò NICOLAUS rectius dehinc bellaturus, nomen militiæ religiosæ dedit. In hæc tot trophæa posuit, quot pugnas pugnavit. Illud nobilissimū omnium est, quod NICOLAUS de NICOLAO statuit. *Ex Menæis.*

Vide quid tibi ante tribunal illud terrificum respondendum sit de eo, quod acceperis in vano animā tuam, & animam talem; si inveniaris nihil egisse amplius de immortali & rationali spiritu, quàm quod vis pecus de suo? S. Bern. epist. 104.

NATIVITAS CHRISTI. 25. Decembris.

Euge nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgit, ecce, non ab undis, sed stipulis Sol meus. Superi! tam propè junctam soli quis umquā lunam conspexit? viden' ut è filii vultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cæcus sum, nisi in hæc nocte amorē DEI mei video: video, video in hoc speculo ruborem meum. Stabulum, stipulæ, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accusat: bos asinusque ingrati clamant: loquaces puelli lacrimæ, & è parvo pectore magni

magni gemitus damnant. An sisto igitur me reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. Negant manus tam parvæ fulmen ferre: si ferre velint, fasciæ verabunt; mater non feret. Et numquid non pacē Angeli nuntiant? Quid? quòd blando insuper risu puer dulcissimus invitat, obvius etiam iturus, si pedes ferrent. Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto: aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum præbe: tactu mollesces. Vos quoque ite suspiria, & algentem fovete. Eia brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulceris, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

Ecce offertur tibi JESVS; curre obviis manibus, extendende manus, expande sinus; devotionem tuam probet tam actus, quàm affectus. Filium qui tibi offertur, suscipe fide, amplexare affectu, semperque inter ubera commoretur. Gueric. serm. 2. de Nativ. Dom.

S. STEPHANUS M. 26. Decembris.

PRIMUS pro fide Christianá sanguine suo STEPHANVS subscripsit, ut purpurati in cælo agminis antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiá Deoque plenus, eoque ab Apostolis inter VII. principes Diaconos adlectus, mirum est, quàm multis magnisque prodigiis sive Christianorum animos erexerit, sive fregerit dejeceritque Judæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ita dixit,

26. D
dixit
tonit
pugn
hoc a
spect
ponè
se vic
retur
simè
nunc
cauff
peror
mult
muta
fangu
Et
non p
placab
arma
dum.

A
ne co
tame
duit.
leo d
lo an
cand
thoro
Here
liqua
immi

dixit, ut ad oculorum verborumque fulmina attoniti omnes hæerent, jamque non in hominem pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acrius victis instare, tunc præsertim, cum ad spectaculū cælo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaque cum urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidem nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licet horum causa pessima esset, tam bono tamen patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multò post CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum jam tunc fuit, Martyrum sanguinem Christianorum semen esse. *Ex Act. Ap.*

Etiam nos exemplo S. Stephani pro Domino pugnare non pigeat. Indicta nobis est pugnandi necessitas. Implacabiles sunt adversarii nostri, contra quos spiritualia arma sumenda. Corde certandum est, & corde vincendum. Laur. Justin. serm. de S. Steph.

S. MARINUS M. 26. Decembris.

A Ge Sparta, & vel omne juventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit. Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non faucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammæ Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditiâs probat. Dum in sartagine immittitur flammantem, laudat delicias. Arboris
ramis

ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Jam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus judex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.*

Gravis est nobis inimici tentatio, sed longè gravior illi nostra oratio: lædit nos iniquitas ejus & versutia, sed multò magis nostra eum simplicitas & misericordia torquet. Humilitatem nostram non sustinet, uritur charitate nostrâ, obedientiâ cruciatur. S. Bern. serm. 3. de Dedic.

SS. INDES & DOMNA MM.

26. Decembris.

DOMNA superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectius Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eodem transmittit, ipsa cibario pane & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cum aulam omnem

omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNÆ, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delicias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excrucianti in carcerem concluduntur. Sed numquam aliâs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat, auro & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes conjecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

Audiant Christiani qui quotidie corpus Christi attingunt, quantam de ipso corpore sumere possint medicinam; quando mulier totam rapuit de solâ Christi simbriâ sanitatem. Sed quod nobis flendum est, nobis medicina ipsa retorquetur ad vulnus. S. Petr. Chryl. serm. 34.

S. CONSTANTINUS CONF.

26. Decembris.

Natus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cum Christianum alium, qui in fossam lapsus signo crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI crucisque amore arsit, ut flammæ pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet.

D d

Impuram

Impuram è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cœnobium deinde, divino ductu, cum venisset, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Servator ipse amplexum illi rependit, simul suâ manu ductâ crucē fronti ejus impressit. Ipse quoque locum eum, quo sacris undis est tinctus, pedum sanctorum vestigiis insignē; eum verò, quo preces solitus est facere, cœlestibus odoribus nobilem fecit. Jam templorum portæ spontè illi pandebantur. Totus oculus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas sicco, cum libuit, pede perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XL. dies sine cibo duravit. Obiit verò anno, postquam sacris est initiatus, VIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menais.*

Cum cruce signaris, in mentem tibi veniat omnis vis, quam crux continet, ac tum iram omnesque à ratione aversos impetus extinxeris. Cum frons consignabitur, aut reliqua membra, fac ut te ipse hostiam Deo gratam offeras. S. Chrysoft. de Ven. crucis.

S. JOANNES APOST. 27. Decembris.

ECCE, MATER magna, filius tuus! Ecce quisquis filius MARIÆ es, germanus VIRGINIS Sodalis JOANNES, cui ultimum cœnans Christus in pulvillum pectus suum, moriens in matrem, matrem dedit suam, nostram etiam deinceps, si Joannes sumus. Asiam administravit. Exul patriam tamen cœlestem, aliaque quæ scriptis mandavit, arcana vidit. Venenum, quòd cruce temperasset, innoxium bibit, nec ab hoc tantum abhorruit, quantum ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eisdem in balneis voluit.

luit. Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiam arsit, cum oleo Romæ ab igne bullienti immixtus fuit. Aiebat summâ legis *Amorem* esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum*. Certè quantum animos dilexerit, argumentû ingens juventæ nescio quis juvenis est. Hunc Ephesum abiturus JOANNES Episcopo unicè commédaverat, sed pessimo custodi, Ecce adolescens is capitur ab animorum prædonibus (socios hodie malè dicimus) mox ipse corporum etiam latro, mox dux latronum evadit. Subinde JOANNES adest, & pretiosum ab amico depositum exposcit. Amissum ubi audit, graviter fidem malam objurgat, in silvas deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visamque prædam tandiu insequitur, dum lacrimis suis sistit, canisque, & amplexibus impeditam in viam reducit. Cessit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuscemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quam à cælo capi. *Ex Bar.*

Per B. Joannis vestigia ad Redemptorem nostrum, pleno cordis amore tendamus: hujus doctrinam velut coruscantem lampadem nostris semper gressibus præferamus; pudeat jam terrenis incumbere, qui per spei desiderium ad cælestem cœpimus gloriam festinare. P. Dam. ferm. 2. de S. Joan.

SS. INNOCENTES MM.

28. Decembris.

MAla omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea demum corona erit, quæ duos reges ferat? aut regni mei alienum heredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? purpuram

D d 2

puram

puram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Percat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed quî hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes bimulorum cunas evertet; balneum his paracruentum, sed dignum hoste. Hæc ille; cum interea Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sævit nihilominus barbarus mucro. Ubique clades, & funera. Vidisses majora vulnera quam corpora, plus lactis fundi quam sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hastâ pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cum tot homicidia parricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitâ regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetque etiamnum tyrannum, quod talis infantes timeant. Ex Baron. & Saliano.

Si temporalis & speciosa nos delectat domus, quanto magis spiritualis mansio decora & celestis nostrum sibi debet vindicare affectum? non minus in spiritualibus quam in temporalibus inveniamur cupidi, potissimum cum ista momentanea sint, illæ aterna. S. Laur. Just. de SS. Innocent.

S. THOMAS EP. M. 29. Decembris.

Non jam primùm sanguine piorum rigaris Anglia. Jam olim fuso THOMÆ cruori fructum debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset.

duxisset. Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cum eripere aquis accipitrem laboraret, ipse iisdem pænè abreptus est. Sed molæ rota exitium aliàs adnatantibus, tunc sponte suâ confitens, THOMÆ scala fuit. Debeatur scilicet diutius Angliæ regno, cujus Cancellarius postea creatus à rege est. Paulò post hic infulam Cantuariensem addidit: quam tantè THOMAS fecit, ut hanc postea regi edictis impiis contra Ecclesiam pugnanti non dubitarit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congregari. In illâ pugna, ut amat fieri ad tribunalia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum rex omnes amicos THOMÆ egit, ut si non suæ, suorum certè miseræ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, se exercebat. Nec multò post ipse conspicuus Christus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum injici, jugulū deinde præbet, cadit, & muneris sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

Nihil in homine, cui curiositas profit, invenies. Frivola prorsus & inanis ac nugatoria consolatio: & nescio quid illi durius imprecer, quàm ut semper habeat, quod requirit, qui jucundæ quietis fugitans curiosâ inquietudine delectatur. S. Bern. in sent.

S. MARCELLUS CONF. 29. Decembris.

A Pameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cum hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellum sibi parabat, habebat cum egenis commune. Post verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaque cum x. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono xc. talenta recepit. Succensuit nihilominus dispensatori, quòd uno retento nummo, scenus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLVS convexit: quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Judæus in morbum toties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum Deo & Divo mors castigavit. Jam cum Byzantium urbs tota flammis delenda esset, mediam servavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobium ipsius cum spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conjicere. Ad do illud, cum Reipublicæ causâ Leonem Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. *Ex Metaphr.*

Homo qui natura donum, munus anime, rationis benefi-

beneficium, excellentiam sensus, artis industriam, cultura bonum per steriles actus evertit, mergit auctori fructum, cultori gratiam negat; sicut arbor è terra, sic iste è vitâ meretur excidi. S. Petr. Chryf. serm. 106.

S. EBRULPHUS CONF. 29. Decembris.

EBRULPHVS è regis Gallia ad Christi aulam transiit, haud paulò honestiori loco futurus. Permoveere ad transitionem illa Christi verba, quibus non modò EBRULPHVM, sed te etiam, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Hæc, inquam, cum attentius apud animum suum confiderasset EBRULPHVS, quàm vulgò solemus, non insuper habendam ratus est conditionem, quam non homo rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugii, liberis, aulæ, opibus, & clientelis vale ultimū dixit. Accessere comites EBRULPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut, quod initio dixeramus, non aulam, sed dominum scires deferuisse, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatum subinde cælo suppeditante. Nam cum dimidiis fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuo mulus cibariis onustus. Plus etiam sollicitus fuit viaticum divinum abeuntibus è vitâ ut daret: quare cum sine hoc è Sodalibus quidã decessisset, in vitâ revocavit tantisper; tum demū cum hoc ire feliciter jussit. Ipse quoque ultimū æger præter hunc cibū alium nullū multo tempore admisit, stomacho (vel animo potius) omnia humana respiciente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum

632 VITÆ SANCTORVM. 30. Dec.
assem in miseros ipse dispensaret. Funeri dum il-
lacrimatur in sacris Diaconus, morique etiam
ipse exoptat, voti damnatus unâ tumulatur, anno
D.XC. Ex Surio.

*Felicitas magna Christianorum, quibus datum est,
ut paupertatem faciant pretium calorum. Non tibi
displiceat paupertas tua; nihil eâ potest ditius inveniri.
Vis nosse quàm locuples sit? calum emit. Quibus the-
sauris conferri potest, quod videmus paupertati indul-
tum? S. August. serm. 28. de verb. Apost.*

S. PHILETÆRUS CONF.

30. Decembris.

MIrentur alii in PHILETÆRO PROCOS. Nico-
mediæ filio illustre formæ decus, quo illum
ævo suo Diis parem homines fecerunt; ego in
pulcherrimo corpore pulchriorem animum de-
miror exosculatorque; & hoc amplius, quòd animi
æstimator ipse egregius, nihili membrorum de-
corem fecit, omnibusque tormentis præbuit la-
cerandum. Primum Diocletianum vicit, qui cum
blasphemus Christum incesset, vindex divini
honoris PHILETÆRVS, terram calosque ad iras
movit. In fornacem deinde succensam injectus,
se ipso pulchrior egressus est. Jam sub Maximia-
no virgis uncisque sædum in modum acceptus,
omnium tamen in se oculos Superùm rapuit, &
tum denique his formosus est visus. Ferae siue for-
mâ & ipsæ, siue fortitudine adolescentis captæ,
ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cum
duo homines induissent, gladioque Martyri im-
minerent, in loco obriguere. Ultimò cum virtus
hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exu-
lare iussa est. Et ecce de viâ morbi dæmonesque
mali

mali cedere, pedibus Dii se & tēpla sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus fidem nostram est amplexus. PHILETÆRVVS cūm Eubiotum virum sanctitatis famā celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviam Martyri progressus est. In ejus antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. *Ex Mensis.*

Quere tuum bonum. Nemo bonus nisi unus Deus: summum bonum hoc est bonum tuum. Pecori quid bonum est, nisi implere ventrem, dormire, gestire? Tale tu bonum quæris? Coheres Christi quid gaudes, quia socius es pecorum? S. August. in Psal. 102.

S. SILVESTER PAPA.

31. Decembris.

Patria SILVESTRO Roma, Romæ, hoc est, patriæ, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam Urbis probrum Tarquinius voluit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo more mortē judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os fortè ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissius rem Christianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SILVESTER montem Soracten insidet; impietatis fœditatem, ut videret Imperator, leprâ inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes Romanæ matres, cūm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorem innatare; certè innatare rectius tot matrum lacrimis

D d 5

jam

jam poterat. Et verò ejulatus, & comploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factique pœnitens, censuit ipse hoc quoque ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Intereâ principum Apostolorum species dormienti oblata vocare SILVESTRVM jussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocavit, & Christianis undis lotus, lepram corporis animique exuit. Triumphum SILVESTRO mortuo anno CCC. XXXV. cælum decrevit. *Ex Baronio.*

Mittitur Virginis Filius, Filius Dei altissimi, & jubetur occidi, ut vulneribus meis pretioso sanguinis sui balsamo medeatur. Agnosce homo, quàm gravia sint vulnera, pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari. S. Bern. serm. 3. de Nat.

S. BARBATIANUS CONF.

31. Decembris.

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia facilius inde in orbem se diffunderent. Etenim cum sub adventum suum cæcum, alteramq; oculis laborantem puellam curasset, oculos omnium in se vertit: & cum servulum Imp. Valentiniani per scalas præcipitè in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorem devinxit. Igitur à Placidiâ Augustâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit esse, ut D. Joannis, quem Evangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & ubi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Divus Joannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atque hoc templum, cum illi jam totum se BARBATIANVS addixisset,

mira-

miraculis pluribus decoravit. Nam cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cum grata sapius ad templum inviseret, sinistrâ suspicione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emolliit. *Ex Ferrar.*

Multum meruit de nobis Deus, qui & immeritis seipsum dedit nobis. Quid enim melius seipso dare poterat vel ipse? Ergo si Dei meritum quaritur, illud est præcipuum, quia prior dilexit nos, dignus planè qui redametur, præsertim si advertatur, Quis, Quos, Quantumq; amaverit. S. Bern. de Dil. Deo.

S. COLUMBA VIRG. MART.

31. Decembris.

INnocentis COLUMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixerò? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLUMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamque filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginē studuit avocare. Sed quæ potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hederat? Ergo aut sacrificat, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere, nec prius quàm quem maximè amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorrui. Nec mora, ad lupos abducitur; & ecce, Barucha juvenis princeps audaciæ & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter ungues milvi COLUMBA? Gemit, & gemitus surdis

Dd 6

homi-

hominibus audit in theatro urſa, accurrit afflic-
tumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum
ille DEO manus, virgo veniam dat. Intercà ædi-
bus Aurelianus irâ flagrans, ignes ſubjicit. At cæ-
lum hos imbre, mox gladio cæſa COLVMBA ſan-
guine extinguit. Ex Ferrario.

*Si diligenter attenderis, ubique laqueos inimici de-
prehendes voluptatum illecebris tamquam melle cir-
cumlitos; ut ſi quis voluptatis ſuavitatem guſtare ve-
lit, laqueo capiatur. Noli mel hoc concupiſcere; dulce-
dinis enim illius extremum felle replet amatores ſuos.*
S. Ephrem in recta vitæ ratione.

